

MEDITATIE

De opperzaal

gingen zij op in de opperzaal.

Hand. 1:13.

Met Pinksteren hebben we weer herdacht dat de Heilige Geest werd uitgestort op de 120 personen, die vergaderd waren in de opperzaal van een huis in Jeruzalem. Het is waarschijnlijk de woning geweest van Maria, de moeder van Markus. In deze opperzaal is de geweldige beweging begonnen, die de Griekse en Romeinse wereld overwonnen heeft. Hoe sceptisch men ook denkt, het valt niet te ontkennen dat er iets gebeurd is met de mensen in de opperzaal.

Wie Petrus ziet staan voor de menigte en hem met grote vrijmoedigheid hoort spreken, moet toch wel het gevoel krijgen dat er met Petrus iets is gebeurd. Hij verloochende Jezus voor een dienstvaagd en nu staat hij pal tegenover een grote menigte spottende Joden. En ook bij de andere discipelen merken we een grote verandering. Zij zaten zo in zak en as en waren bevreesd dat de Joden, die geëist hadden dat Jezus gekruisigd werd, zich tegen hen zouden keren. Daarom hielden zij de deuren van het huis op slot. Maar nu geven ze met grote kracht getuigenis van de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Zonder vrees verklaren zij voor het volk getuigen te zijn van het feit, dat de door hen gekruisigde Jezus door God uit de doden is opgewekt. *Wij zijn daar allen getuigen van*, zeggen zij. Wat een verandering met 50 dagen geleden! En hoe komen deze eenvoudige mensen aan het inzicht in de

Schriften, zodat zij vanuit de boeken van Mozes en de profeten aantonen dat in Jezus alles is vervuld wat van de Messias is voorzien? En waar halen zij de moed vandaan om de vrome tempelgangers te beschuldigen en te zeggen, dat zij de beloofde Messias gekruisigd hebben, toen zij Barabbas boven Jezus hebben begeerd?

En niet alleen wanneer we letten op de predikers, maar vooral ook als we letten op de uitwerking van hun woorden, moeten we zeggen: Welke krachten zijn daar toen aan het werk geweest? Wat zien we hier een verschil met Goede Vrijdag! Toen riepen deze zelfde mensen, opgehitst door hun leidslieden: *Laat Hem gekruisigd worden!* En nu worden zij verslagen in het hart en roepen zij: *Mannen broeders, wat zullen wij doen?* Zij laten zich, op advies van Petrus, dopen in de naam van de Heere Jezus tot vergeving van hun vreselijke zonde van de Christusverwerping. Zij vormen met de 120 uit de opperzaal een gemeente van mensen, die allen geloven dat Jezus de Messias is en in liefde en verbondenheid voor God beginnen te leven.

En dit is nog maar het begin geweest. De discipelen zijn de wereld ingegaan en hebben het Evangelie van de gekruisigde en verrezen Heere en Zaligmaker Jezus

Zoals in het bericht van onze voorzitter is vermeld, ben ik toegetreden tot het bestuur en heeft het bestuur mij benoemd tot eindredacteur.

Deze overname van werkzaamheden vraagt de nodige voorbereiding en toerusting om alles zo goed mogelijk te laten verlopen. We doen ons best om tijdens de inwerkperiode de nodige wijsheid en ervaring op te doen. Met dankbaarheid denken we terug aan de inzet en het vele werk dat ds. J. Oosterbroek heeft gedaan ten behoeve van onze stichting.

Met de hulp van de Heere hoop ik de werkzaamheden in dezelfde geest voort te zetten.

In dit nummer treft u artikelen aan van de hand van de onder ons bekende medewerkers. Ik wens ieder bij het lezen en overdenken de leiding van de Heilige Geest toe.

*Met vriendelijke groet,
Ds. J.P. Boiten,
eindredacteur*

Christus verkondigt en de mensen oproepen tot bekering en geloof. De bezoekers van het Pinksterfeest zijn naar hun woonplaatsen teruggekeerd en hebben familie en vrienden verteld wat hen is wedervaren in Jeruzalem. Het gevolg was, dat reeds na enkele tientallen jaren, de Griekse en Romeinse wereld talloze christengemeenten telde. Het Evangelie veroverde de harten van de mensen en maakte een ware zegetocht, die zich uitstreckte van Perzië tot Noord Afrika en van Griekenland tot in Europa, ja zelfs tot in het verre Schotland. Wanneer 38 jaar na Pinksteren een Griekse geleerde op de overwinning van het christelijk geloof over alle heidense machten terugziet, constateert hij: 'De christenen hebben de Griekse en

Romeinse wereld overwonnen, omdat de christenen de heidenen de baas waren in denken, leven en sterven'.

Zij waren de heidenen de baas in denken, want zij hadden een levensbeschouwing in het licht van een eeuwige zaligheid en de komst van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, terwijl de levensbeschouwing van de heiden niet verder reikte dan: *Laat ons ten en drinken, want morgen sterven wij!*

Zij waren hen de baas in manier van leven, want zij leefden een leven van hulpbetoon en liefde tot de naaste, terwijl de heiden niet verder kwam dan brood en spelen.

Zij waren de heidenen vooral ook de baas in de manier waarop zij bereid waren voor hun geloof te sterven. Wie had ooit zulk sterven gezien! Zij riepen in de arena's, terwijl de wilde dieren zich op hen stortten om hen te verscheuren: Opstanding en eeuwig leven! En waar is dit alles begonnen? Het is allemaal begonnen met die 120 mensen, die biddende en smekende waren in de opperzaal te Jeruzalem.

Wat was er toch voor bijzonders aan die kleine groep mensen? Het waren geen geleerde en voornamen. Het waren geen mensen met een grote godsdienstige en politieke invloed. Het waren gewezen vissers, tollenaars en een aantal zwakke vrouwen. En toch was er iets bijzonders met deze mensen. We lezen: *Deze allen waren eendrachtig volhardende in het bidden en smeken.* Hand. 1:14. Het was een biddende kerk. Eendrachtig verenigden zij zich in gebed en smeking tot God. Zij smeekten om de vervulling van de belofte van Jezus, dat de Trooster, de Heilige Geest, uitgestort zou worden. En de Heere vervulde Zijn belofte aan hen. De Geest stortte Zich over hen uit in grote overvloed. We lezen: *En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest.* Hand. 2:4.

Het waren vervulde mensen. Zij waren ergens vol van. Zij waren vooral vol van de liefde Gods geopenbaard in de dood en opstanding van Jezus Christus. Daar spraken zij van. Van God, Die Zijn Zoon gegeven had tot een Verlosser van zonde, dood en graf. En het liet niet na indruk te maken. God gebruikte deze vervulde mensen om velen tot het geloof te brengen.

Dat is wat de kerk vandaag ook nodig heeft. Wat is er te verwachten van een dode, slapende en met de wereld vervulde kerk? Wat is er te verwachten van kerkleden, die de naam hebben te leven, maar in werkelijkheid dood zijn en niet leven vanuit het wonder dat Christus voor hen gekruisigd en opgestaan is? Hoe ver staan we van de kleine gemeente in Jeruzalem vandaag! Is het dan te verwonderen dat er geen kracht en smaak van de kerk uitgaat? Bezitten we wel iets waar we de moderne heiden jaloers op kunnen maken?

Wat kan er gedaan worden? We moeten de mensen in de opperzaal navolgen. De Heere zegt immers: *Daarenboven zal Ik hierom van de huize Israëls gebeden zijn, opdat Ik het hun doe.* Ezech. 36:37. De herdenking van Pinksteren moet ons op de knieën brengen voor God.

Er moet gebeden en geworsteld om de

GEDACHTEN

'Vroeger werd de leraar gespaard en werd er met de massa maar omgesprongen. Nu is de leraar het slachtoffer, omdat de mensen nu elk voor zichzelf leraar menen te kunnen zijn.'

Uit: 'Met Kierkegaard het jaar rond',
S. Kierkegaard

gezegende werking van de Heilige Geest. Allereerst persoonlijk. Opdat wij vervuld zullen worden met de Geest van Pinksteren, die ons overtuigd van onze zonde en ellende en de noodzaak om in Christus geborgen te zijn. Maar die ons ook het heil van Christus deelachtig maakt en daaruit doet leven. En vervolgens om herleving van een in slaap gevallen kerk en een krachteloos geworden prediking. Er blijft dus ook na Pinksteren nog een opperzaal nodig, want daaruit begint het, ook vandaag.

Ds. C. Harinck

Bestuur

We zijn dankbaar dat ds. J. P. Boiten lid is geworden van ons bestuur. Hij is emeritus-predikant binnen de Chr. Geref. Kerken en woont in Hendrik Ido Ambacht. Behalve lid van het bestuur wordt hij ook eindredacteur van ons blad "Kracht naar Kruis".

Ds. J.A.H. Jongkind, die al lid was van ons bestuur, is secretaris van het bestuur geworden.

We danken ds. C. Bos en ds. J.A.H. Jongkind omdat zij ervoor hebben gezorgd dat na het plotselinge overlijden van ds. J. Oosterbroek ons blad toch op de vaste tijden kon verschijnen. Allen Gods zegen toe gebeden,

*ds. J. Willemsen,
voorzitter*

Maarten Luther en 500 jaar reformatie (3)

Studie

Maarten ging op 7 jarige leeftijd naar de Latijnse school waar hij onderwezen werd in de Latijnse taal en de beginselen van de antieke culturele waarden. Kerk en school waren nauw met elkaar verbonden. Op school werden hem naast de antieke moraalwijsheid ook de beginselen van de geloofsinhouden en de invoering in de ethiek geleerd: de hoofddeugden, hoofdzonden uit de wet van Mozes, het dubbelgebod van God en naastenliefde samen met het Onze Vader, de apostolische geloofsbelijdenis, de sacramenten en het morgen- en avondgebed. In 1496 of 1497 bezocht hij een school in Magdeburg waar een nieuwe wereld voor Maarten openging. Voor het eerst leerde hij daar het stadsleven kennen. Hij bezocht de Domschool en leefde bij de 'Nullbrüdern', die uit de laatmiddeleeuwse vroomheidbeweging van 'de broeders van het gemeenzame leven' kwamen, zij bezaten een onderkomen in Magdeburg. De Nullbrüdern leven naar het voorbeeld van de apostelen in armoede, zij voorzagen zich niet door bedelen in hun dagelijkse behoeften, maar door arbeid. Wetenschap stond bij hen niet hoog in het vaandel, zij zochten in hun geestelijke oefeningen naar verinnerlijking van het geloof. Van hen leerde Maarten de levenskunst van de zelfverloochening. Over vroomheid zei Luther: 'Christenen kruisigen zichzelf wanneer zij zichzelf haten en niet hun eigen belang zoeken, zo beoefend een christen de liefde. Door het kruisigen van zichzelf en de liefde voert hij de wil van God uit. Hij leeft voor zichzelf sober, voor de naaste rechtvaardig en voor God vroom.'

Al vroeg deed Maarten indrukken op over dit verschijnsel van de levenskunst door vroomheid van een (monastieke) kloosterlevenswijze, een vroomheid met het oog op de geestelijke invloed van het gehele leven. In deze leefomgeving, en ook nog een korte tijd daarna in Eisenach, ontstond bij hem een spirituele interesse. Maar dit alles ging nog gepaard met een heilige vrees voor het

PINKSTEREN

Het is een vreemd, ongrijpbaar feest:
de nederdaling van de Geest.

Wat vlammen en geruis van wind,
een taal die nieuwe woorden vindt.

Nu dalen er geen eng'len neer
ver lijkt de opgestane Heer'

Er is een wonder voor ons oog:
uit sintels rijst een vlam omhoog.

Er is een wonder voor ons oor:
Gods Geest vindt bij de mens gehoor.

Wie Hem verried getuigt van Hem,
wie Hem verliet spreekt met Zijn stem.

Het is een vreemd, onzegbaar feest:
de woord-geboorte van de Geest.

En in de Geest daalt onze Heer
voor eeuwig in ons midden neer.

Nel Benschop
uit: *De vogel van het Woord.*

altaar, misoffer en de tegenwoordigheid van de strenge God. Later geeft hij zijn indrukken uit zijn jeugd weer als hij zegt: 'Ik was van kinds af zo gewend, dat ik verbleken en verschrikken moest, als ik de naam Christus hoorde noemen, want ik was niet anders onderricht, dan dat ik Hem voor een gestreng en toornige Rechter hield.'

In 1501 gaat Maarten studeren aan de universiteit van Erfurt. Het bijzondere in Erfurt was de schoolse richtlijn die Wilhelm von Occam (1280-1347) voor het denken had gegeven. Later zou Maarten over deze filosofie zeggen: 'Bij de geloofsartikelen moet het geloof ervaren worden en niet het inzicht van de filosofie.' Maarten bezat niet alleen een aanleg voor spirituele, maar ook voor de muzikale levenskunst, hij ontwikkelde zich als een begaafd muzikant, dat was het gevolg van een reis die hij met zijn ouders had gemaakt. Tijdens

die reis had hij zich levensgevaarlijk door zijn zwaard aan zijn been verwond, waardoor hij voor het eerst het naderen van de dood ervoer. In de herstelperiode die op het ongeluk volgde leerde Maarten de kunst van het muziekspeken. 'Muziek is de beste verkwikking voor bedroefde mensen. Ze maakt het hart weer vreedelievend, ze verkwikt en verfrist.' Toen hij zijn studie ging hervatten werd hij in 1505 magister en ging naar de wens van zijn vader rechten studeren. Voor onze geestelijke ontwikkeling kunnen zelfverloochening en muziek ook van grote betekenis zijn, zoals we hierboven van Luther hebben geleert. Zeker in tijden van ziekzijn ervaren we door zelfverloochening en muziek de opbeurende kracht van Gods genade.

Benschop, ds. C. Bos

Bedachtzaam

Meer dan eens zien we dat vrouwen voorop gaan in het voorleven van de vreze des HEEREN in hun gezin. Wie zal zeggen hoeveel godsvrucht daardoor uitgaat niet alleen in het eigen gezin, maar ook in heel de maatschappij. We hebben sterk behoefte aan zulke vrouwen, niet het minst in de kerk.

Maar ook mannen worden ingeschakeld om als 'voorbeelden' te fungeren op diverse terreinen in het leven. Vooral in de kerkelijke gemeente. Het gebeurt nogal eens dat zulke mannen al jong gevormd worden om te dienen. In meer dan één gemeente komt het voor dat mannen al op jonge leeftijd geroepen worden tot het ambt van ouderling. Soms in een periode daaraan

voorafgaand als diaken. In die tijd vallen ze al op door hun voorbeeldige houding en vragen leden van de gemeente om hen straks als ouderling te mogen ontvangen.

Wat is het geheim van hun leven? Ze praten niet veel, maar luisteren des te meer. Ze reageren niet meteen op wat gezegd wordt of gebeurt, maar denken er eerst eens over na wat het beste zou zijn voor de gemeente. Op vergaderingen hebben zij niet het hoogste woord. Integendeel. Meestal zijn ze stil. Wanneer er moeilijke bezoeken moeten worden afgelegd, blijken zij vooral bedeed te zijn met de gave van het luisteren. Heel voorzichtig gaan zij te werk en formuleren zorgvuldig hun vra-

gen. Zodat de ander gelegenheid ontvangt om te zeggen waar het uiteindelijk op vastzit in hun leven. Wanneer ze het een en ander gehoord hebben, valt het op dat zij vragen om er eens over na te denken en erop terug te komen wat naar voren is

gebracht. Dat merk je ook op in hun gebeden, die alleen maar een vragen om wijsheid typeert en geen 'oordeel' uitspreekt.

Met zulke broeders kun je op pad, en kun je gesprekken voeren met ouderen én jongeren.

Zij hebben in de eerste jaren van hun ambtsbediening veelvuldig geluisterd naar wat oudere broeders met veel ervaring, naar voren brachten, al was het slechts in een vraagstelling. Er gaat leiding van hen uit, omdat zij zelf ernaar verlangen om door de Heilige Geest geleid te worden. Want, wanneer zij vragen om er eens over na te denken, bedoelen zij (zonder het uitdrukkelijk te verwoorden) dat zij thuis zullen bidden om de nodige wijsheid. Zulke broeders zijn in de kerkenraad én op huisbezoek goud waard. Zij zijn door de Heere gevormd. Zij bidden met Salomo om wijsheid. Het blijkt dat God hen deze levenswijsheid ook verleent.

Van zulke broeders kun je veel leren, vooral door het geduld dat zij opbrengen, waardoor zij behoed worden voor ondoordachte woorden en handelingen. Voor jonge ouderlingen en diakenen mogen we wel bidden om zulke 'voorgangers', om mensen die dicht bij de Heere leven. Zij begrijpen het woord van Jezus: zonder Mij kunt u niets doen. Zij richten zich met name op het woord van Hem: Ik heb u een voorbeeld nagelaten. Om zo in de voetsporen van de Meester te gaan. Zo wijst Petrus op Jezus, niet alleen als

Middelaar, maar evenzeer als Voorbeeld. Dan kun je veel verdragen en veel over je kant laten gaan. Omdat het niet gaat om jouw gelijk. Je hebt van de Heere Jezus geleerd dat Hij gekomen is niet om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven.

Vandaag hebben we schreeuwende behoefte aan zulke 'voorbeeldige' ambtsdragers, die geleerd hebben wie Jezus is en waarvoor Hij kwam. In hun leven merk je op wat Johannes de Doper beleden heeft: Hij moet groeien, ik minder worden. Want het gaat in de kerk van de Koning alleen om de Koning van de kerk.

Wees dan mijn navolgers, zegt Paulus als dienaar van Jezus Christus.

*Ede
J. Van Amstel*

EEN NIEUW BEGIN

Het Kruis is Hem niet overkomen...
Hij ging de dood niet willoos in!
Maar maakte zo een nieuw begin,
waar slechts de hemel van kon dromen...

Hij gaf Zichzelf...niet voor de vromen,
niet voor de mens vol zekerheid,
maar voor degeen die lijdt en strijdt,
liet Hij Zijn bloed en leven stromen....

Hun leven mag opnieuw beginnen!
Omdat Hij stervend overwon,
rijst vrede aan hun horizon,
gaan zij Gods Koninkrijk weer binnen...

Dat is wat Christus heeft gewild...
Zijn liefde heeft Gods toorn gestild!

Joke van Sliedregt uit DOELGERICHT

Draagt elkanders lasten

Beste lezer,

U kent dat kinderliedje wel, misschien heeft u het wel op de zondagsschool geleerd: "Lees je Bijbel, bidt elke dag". En hóe waar is dat! Door het lezen van Gods woord wordt je immers zo bemoedigd, maar het is ook een richting-aanwijzer voor je levensweg. De profeet Zacharia moest de Joden tot bekering vermanen, maar het volk luisterde niet... God echter, Hij verbreekt Zijn belofte niet, en redt Zijn volk. In Zacharia 13 staat ook een prachtige belofte, het zijn woorden waar ik u mee wil bemoedigen: "...het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: het is Mijn volk; en het zal zeggen: De HEERE is mijn God."

Ik wens u allen Gods zegen toe!

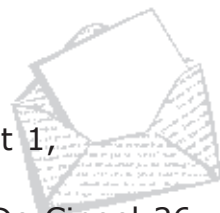
*Lees je Bijbel bidt elke dag
bidt elke dag, bidt elke dag
Lees je Bijbel bidt elke dag
Dat je groeien mag
Dat je groeien mag
Dat je groeien mag
Lees je Bijbel bidt elke dag
Dat je groeien mag*

Verjaardagskalender

Brievenbus

Carla Thoen, Fresiastraat 1,
2685 XJ Poeldijk
Mestje Wijnja Dijkstra, De Cingel 26,
8618 NK Oosthem

Puzzelhoek

Voor deze puzzel moet u in het Bijbelboek Zacharia op zoek gaan naar de antwoorden. Achter elke vraag staat tussen haakjes in welk hoofdstuk u moet zoeken. De oplossing leest u in het dik omliggende vak. U kunt de oplossing insturen tot 1 juli.

1. deze bomen huilen omdat de cederen gevallen zijn. (11)
2. Wat moest van goud en zilver gemaakt worden voor Jósua (6)
3. Hoe heet de negende maand? (7)
4. Naar welk land brachten de vrouwen een efa? (5)
5. Ten tijde van deze koning van Juda was er een aardbeving (14)
6. Een man moest een stad meten met een meetsnoer. Welke stad? (2)
7. Hoeveel zilverlingen werden in het huis des HEEREN geworpen? (11)
8. Zacharia zag in een gezicht een kandelaar. Van welk materiaal was die gemaakt? (4)
9. Hoe heet de vader van Zacharia? (1)
10. Zacharia zag in een gezicht wagens en bergen. Van welk metaal waren de bergen (6)
11. Hoe heet de opa van Zacharia? (1)
12. Hoe heet de vader van Jósua (6)
13. Wie zal te A'sdod onen?(9)
14. Zacharia zag in een gezicht wagens, getrokken door paarden. Welke paarden waren sterk?(6)
15. Hoe heet de hogepriester in hoofdstuk 3?

16. Hoe heet de elfde maand? (1)

17. Zacharia zag in een gezicht een kandelaar. Welke bomen stonden er aan weerszijden?(4)

18. Zacharia zag in een gezicht een boekrol. Hoeveel el was haar breedte? (5)

19. Deze stad bezat 'zilver als stof'. (9)

20. Op welk dier zal de Koning tot u komen? (9)

21. Zacharia zag in een gezicht een kandelaar. Hoeveel lampen heeft de kandelaar? (4)

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21

De oplossing van de vorige puzzel is: "Vrede zij ulieden"

Vriendelijke groeten van:
Willeke Breederveld
Capellerij 3
3252 CG GOEDEREDE
telefoon: 0187-492281
email: wbreederveld@solcon.nl

Genezing en ziekte (2)

Wanneer we (langdurig) ziek zijn komen er allerlei vragen op ons af. Vooral wanneer je op bed komt te liggen of opgenomen wordt voor mogelijk herstel. Deze vragen rijzen ook bij hen die ons lief zijn. Wat is er aan de hand en hoe komt het dat de gezondheid ontbreekt. Soms worden we zonder enige aanleiding ineens doodziek. Het is mogelijk gezond en wel de deur uit te gaan en zonder enig vermoeden hartziek thuiskomen of in een ziekenhuis terecht te komen. Een ongeval kan je ineens overkomen, je kunt aangereden worden en per ambulance vervoerd moeten worden. Je kunt het zomaar te pakken krijgen of ineens met een hartinfarct uitgeschakeld worden. Meer dan eens is het een langzaam proces van ziek worden en metterdaad ziek zijn. De laatste jaren worden we op een ontstellende en ingrijpende manier geconfronteerd met allerlei 'ongeneeslijke' ziekten, als we het woord 'kanker' nog niet (willen) gebruiken.

Ik ben ziek

Meestal zeggen we dan niet: ik heb een ziekte, maar 'ik ben ziek'. Zo is het ook. Ziek zijn raakt ons hele mens zijn, heel ons bestaan. Alles wordt anders, al is het niet van de ene dag op de andere. Een heel proces kan ons leven aantasten. Daarover zijn tal van boeken verschenen.

Of we nu lang of kort ziek zijn, licht of ernstig, thuis of in het ziekenhuis, in speciale inrichtingen of waar dan ook, we beleven onze ziekte te midden van allerlei mensen en gemeenschappen. En dat is ook wat.

Ons lichaam wordt een object, wordt bekeken, betast, doorlicht, verzorgd en al die dingen die zomaar plaatsvinden, zonder dat je daar zelf de hand in hebt. Er zou nog meer te noemen zijn. In

ieder geval grijpt het diep in.

Meteen komen dan diverse vragen bij ons op. Hoe zijn wij (zo) ziek geworden, wanneer en waardoor? Zijn we er zelf de schuld van en hebben we het aan onszelf te danken of te wijten beter gezegd? Of ligt de oorzaak ergens anders en waar dan? Je kunt er van wakker liggen en eindeloos tobben.

Waar komt ziekte vandaan?

Vanuit het Woord van God proberen we daarop een antwoord te zoeken en te vinden.

Om ons heen wordt nogal eens ziekte toegeschreven aan de duivel. Of horen we dat het een gebrek aan is aan geloof wanneer we ziek worden en vooral als we ziek blijven.

Kun je vandaag nog wel zeggen dat ziekte van God komt? Wordt daar niet van meer dan één kant heftig tegen geprotesteerd? Moet wat wij belijden in zondag 10 van de Catechismus het niet ontgelden, niet alleen buiten de kring van het gereformeerd belijden? Je kunt vandaag toch niet geloven dat ziekte en gezondheid uit Gods hand komen en dat gelovigen dit uit Gods vaderlijke hand ontvangen? Weten wij intussen niet beter? Vele namen zijn te noemen van hen die Gods hand in ziekte ontkennen.

Als we rustig de Bijbel lezen (en dat is toch de enige manier om zorgvuldig na te denken over ziekte en wat dit inhoudt), ontdekken we dat de satan heel veel macht heeft en mensen ziek maakt, ook van zichzelf. Denk alleen maar aan Herodus, die zichzelf als een god laat aanbidden (Handelingen 12:20-23 en aan Elymas, die God de eer niet geeft (Handelingen 13:6-12).

God kan in het leven van Zijn kinderen ziekte gebruiken als een opvoedingsmid-

del, zoals we daarvan lezen in Hebr. 12. En wat te denken van Paulus in 2 Korinthe 12, wanneer hij bidt om van de vuist van de duivel bevrijd te worden en toch er achter moet komen dat de genade van God voor hem genoeg is. Sommige ziekten hebben we eenvoudig aan onszelf te danken. We leefden verkeerd en zitten nu met de gevolgen van onze ongezonde leefgewoonten.

Ziekte en zonde

Er is meer dan eens een nauw verband tussen ziekte en zonde. Soms een direct en aanwijsbaar verband.

Vooraf wanneer wij in zonden leven.

Voorbeelden ervan liggen voor het grijpen, helaas.

Maar er is ook een algemeen lijden vanwege de zondeval. Waren er geen zonden, er waren geen wonden!

Door de zondeval is niet alleen de dood in de wereld gekomen, maar ook alles wat er aan vooraf gaat, ook ziekte. Het leven is immers 'een gestadige dood' zoals we dit erkennen op grond van het Woord van God. Eva moest horen dat zij met smart kinderen ter wereld zal brengen. En het is niet de enige pijn die een mens lijdt zolang het koninkrijk der hemelen nog niet geheel op aarde gekomen is.

In de Psalmen wordt ziekte en zonde in één adem genoemd. Denk alleen maar aan de psalmen 25 en 38.

We moeten er ons voor hoeden steeds een onlosmakelijk verband te leggen tussen ziekte en persoonlijke zonden. Daarmee kunnen we mensen groot onrecht aandoen. De Heere Jezus waarschuwt ons daarvoor in de geschiedenis van de blindgeborene in Johannes 9, zoals in het Oude Testament al werd gewaarschuwd in verband met de opmerkingen van de vrienden van Job. Samengevat kunnen we zeggen dat ziekte kan komen als verzoeking van de satan (Job), als beproeving van God (Job), als gevolg van roken, drinken en drugsgebruik, om slechts iets te noemen.

Dat hier veel vragen liggen is onmiskenbaar.

Daarom belijden we van harte mee wat er staat in artikel 13 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis. Het is een zegen wanneer we deze belijdenis lezen, ermee instemmen en er erdoor leven.

*J. Van Amstel,
Ede*

Een lied Hamaälôth: Psalm 127.

Deze psalm gaat door op de vorige psalm, de psalm van de huilende zaaier, psalm 126.

Ik stel me voor, dat hij in deze psalm door zijn tranen heen een gezin met een heleboel sterke jongens uit zijn ooghoeken ziet. Deze zonen zijn iets

lichts en vrolijks tussen de tranen van deze man door. Dat ligt trouwens wel gevoelig voor wie geen kinderen heeft. Maar dit heeft niet de heidense toon van: "Wat een vitale kracht, hè; en wat een leven; dat zijn die van mij!" Dat is hoe het heidendom over kinderen

denkt. Maar dat is de geest van deze psalm niet.

"Een pelgrimslied van Salomo". Alleen deze psalm is maar van hem. Salomo denkt in deze psalm diep na over het bestuur van zijn huis en zijn land.

"Als de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs bouwen zijn bouwers er aan".

"Tevergeefs" is een bang woord.

"Vergeefs, o wachters, is uw vlijt". Dat gaat dieper nog dan dat je werkloos bent. Al gaat dat ook heel diep. Ida Gerhardt zegt: "Drie jaar nu al. Ik kom nog in 't gesticht. Kon ik thuis ontslaan van mijn bestaan. Ieder leeft op, als ik mijn hielen licht". Maar dit gaat dieper. Over bouwen en bewaren gaat het in de openingszin. Met die bekende woorden uit Gen.2. Immers, om de hof te bebouwen en te bewaren, had God Adam gemaakt. Bouwen en bewaren is ons leven. Maar daar komt, als God het niet zelf doet, niets van terecht. Dat is goed, dat wij dat van Salomo leren: dat wij zelf het niet in ons hebben om gelukkig te worden en dat ons leven zonder God arm en leeg is. Maar wij klampen ons vast aan dat "Als de Heere". Als Hij bouwt, is het niet tevergeefs. Het is God die het Zijn beminden in de slaap geeft. Wij zijn opgejaagde en gestreste mensen. Wij dreigen door wat wij "moeten" bedolven te worden. En de zonde voedt die onrust. Maar je ziet dat wie gelooft dat draven en slaven loslaat.

"Tevergeefs". Wij denken wel eens:

"Waar doe ik het voor?" Maar breng dat eens bij God. Al die opgejaagdheid van uw bange leven. Dan zegt Jezus, dat u uit mag rusten. Dat is meer dan zo eens even te pauzeren. Maar dat is de rust van in Christus geborgen te zijn en dat is de voorsmaak van de zorgeloze blijdschap eenmaal aan de grote bruiloftsmaaltijd. Dat betekent geen pleidooi voor een lui leven. Want er ligt een zegen in de opdracht om ons werk goed te doen. Maar wij weten maar moeilijk

maat te houden dikwijls. Of wij vallen in de zonde van de luiheid of wij vallen in de zonde van het overmatig zwoegen. Ook dat laatste is tevergeefs. Net zoals het in zijn eigen ogen welbestede leven van de rijke dwaas tevergeefs was.

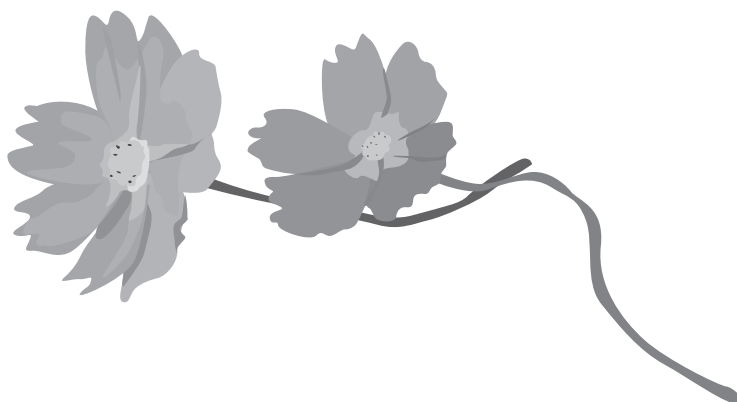
Maar nu zien we, dat het in deze psalm ook over onze kinderen gaat. "Zie, kinderen zijn het eigendom van de Heere, de vrucht van de schoot is Zijn beloning". Dat beeld van een man die een gezin met grote, sterke jongens om zich heen heeft, is wat gewaagd. Haast een beetje macho-achtig doet het ons aan. Maar dit heeft toch niet de klank van: "Zie je het, dat zijn die van mij!" In de niet-gelovige wereld zijn de kinderen de kinderen van de mensen. Daarom "tuttelen" wij met onze kinderen vaak tot in het overdrevene toe. Want het kind is de norm. Dat is onze tijd. Hoe vervelend onze kinderen daar ook van worden. Wij zijn overdreven zacht voor onze kinderen, omdat wij denken, dat het onze kinderen zijn. Maar de Bijbel vindt dat dus niet. Maar de Bijbel zegt, dat zij Gods eigendom zijn. Dus daar kegelt God dat "getuttel" en dat "ge-macho" volledig mee om. "Zie, de kinderen zijn het eigendom van de Heere". Wij zijn een huilende zaaier. Maar die huilende zaaier ziet ineens die frisse jongens, dat sterke gezin. Dat is wat die huilende zaaier een glimlach ontlokt. Deze zaaier weet met dat hij dat ziet: "Het leven is niet alleen maar treurig. God denkt nog aan ons". Maar daar komt nog wat bij. Daar komt Christus nog bij. In het O.T. ligt er een grote nadruk op de kinderzegen. In de geschiedenis van de aartsvaders en de aartsmoeders draait het daar nageenoe om. Maar nooit macho-achtig. Maar dat heeft te maken met dat in de oude tijd onder de vele zonen dé Zoon was verborgen. In de vele Israëlzonen gaat het om de Heere Jezus Christus.

Daar is sinds Ps.127 voor ons iets veranderd. De Messias, de Verlosser, is gekomen. En niet door ons talrijk nageslacht, maar alleen maar door het geloof in het Kind van de kribbe hebben wij aan Gods koninkrijk deel. Dus de aankleding is wel heel oosters, met die sterke jongens die als pijlen in een pijlkoker zijn. Maar het is voor heel Israël en dus voor allen die geloven een vro-

lijk beeld van dat God aan ons denkt. Dus de toekomst is niet aan hen die menselijk en macho sterk zijn; maar de toekomst is aan hen die wachten op God. Al het andere is vergeefs. Maar dat niet!

*J.A.H. Jongkind,
Brandwijk*

Colofon

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. J. Willemsen, voorzitter, PKN
(hervormd) Dirksland
Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris, PKN
(hervormd) Brandwijk
Dhr. M.C. Paul, penningmeester, PKN
(hervormd) Dirksland
Ds. C. Bos, alg. adjunct, PKN
(hervormd) Benschop
Ds. J.P. Boiten, bestuurslid,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512
Tevens adres voor kopij.
e-mail : j.p.boiten@filternet.nl

Medewerkers:

Ds. J. van Amstel, Christ Geref., Ede
Mevrouw W. Breederveld, PKN
(hervormd) Goedereede
Ds. C. Harinck, Gereformeerde
Gemeenten, Kapelle

Rev. W. de Jong, Chr. Reformed
Church, Straffordville, Ontario, Canada
Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar); Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net; opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan: abonnee@krachtnaarkruis.net of KnK, Anthon van der Horstlaan 56, 3752 VP Bunschoten-Spakenburg, tel 033 2984332; alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarkruis.nl